

Der blev i Folketinget sagt, at Foranledningen til dette Lovforslag var de Tab, som Skade paa „Skandia“ og „Svovlsyrefabrikken“ muligvis kunde paaføre Jernbanerne. Jeg tror ikke, at det er det alene, der er skyld heri, men man kan maaske derved forstaa, hvorfor man stiller sig mindre kulant overfor den Skade, Jernbanerne gør ved at tænde Ild, end overfor den Skade, de gør ved at foraarsage Ulykker paa Liv og Gods.

I § 1 staar der, at de Folk, der paa Grund af Tjenesteforhold til Banen behandles efter særlige Erstatningsregler, kommer ikke ind under denne Lov. Det finder jeg er ganske i sin Orden, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at de saa vil blive betydelig ringere stillet, end hvis man anvender Erstatningerne i § 4.

Saa staar der dernæst, at en Jernbanen uvedkommende Trediemand faar Ansvar, dersom han forsætlig eller ved Uagtsomhed har hidført Skaden. Det er nok muligt, at den Bestemmelse er rigtig, men den kan dog maaske alligevel ramme ret haardt. Dersom Blæsten vælter et Træ ind over Jernbanen, og der derved sker en Ulykke, er det, som det er udtrykt i § 1, en „hændelig“ Skade, men hvis det er en Bandit, som lægger Træet ud over Jernbanen, og der derved sker en Ulykke, er det Trediemand, der har gjort det, og saa kan de, der kommer til Skade, ikke faa nogen Erstatning. Det er maaske rigtigt at opstille det saaledes, men det er alligevel en daarlig Trøst for den Mand, der bliver ramt af Ulykken, at han har Regres til Trediemand, naar denne intet har. Jeg mener, at man bør tænke over dette Forhold.

§ 2 er meget omstændelig, idet der er opremset en hel Del Regler. Der skal ydes en passende Godtgørelse for Lidelser, Ulemper, Lyde og Vansir; dette er vanskeligt at definere, og jeg er i Tvivl om, at det vil blive fortolket paa samme Maade overfor de forskellige Mennesker, jeg tror, det vil blive ret vanskeligt at finde en fast Regel at gaa efter.

I § 3 staar der, at der gives Erstatning for det Tab, Ægtefæller og Børn lider ved at miste deres Forsørger. Det er sagtens Meningen, at dette er Hovedregelen, hvad Erstatningen angaar. Der staar imidlertid videre, at dersom andre faktisk er blevet helt eller delvis forsørgt af den afdøde, skal paagældende ogsaa have Tabet erstattet. Naar der staar, at den, der mister sin Forsørger, skal have det Tab, han lider, erstattet, synes jeg ikke, at Bestemmelserne i § 4 staar i Overens-

stemmelse hermed. I § 4 hedder det: „endvidere kan der, hvor der er Trang til Stede, ydes disse“ — det er de umyndige Børn — „saavel som ældre Børn Hjælp til normal Fuldførelse af paabegyndt Skolegang, Lære eller Studium“. Der staar ganske vist: „hvor der er Trang til Stede“, men der er alligevel ikke taget nogen Reservation, saa at det kommer til at stride imod det, der staar i § 3. Man vil ganske sikkert der komme til at give betydelig mere end Erstatning for det Tab, som de har lidt ved Forsørgerens Død. Jeg er heller ikke ganske klar over Rækkevidden af det, der staar i § 4. Vil det sige, at et Barn, der begynder i Mellemkolen, skal, naar det mister sin Forsørger, have Understøttelse til at blive ved at læse, til han bliver Læge, eller hvad det nu er? I saa Tilfælde er det en ret betydelig Hjælp, der bliver ydet, jeg ved dog ikke, om det er Meningen, at man vil gaa saa vidt.

Som den højtærede Minister har gjort opmærksom paa, er de i § 4 nævnte Erstatningssummer blevet betydelig forhøjet i Folketinget. I Lovforslaget, som det blev fremsat, var der for fuldstændig Invaliditet fastsat en Erstatning af højest 6 000 Kr., det har man nu forhøjet til 8 000 Kr., de 600 Kr., der var Minimum, er forhøjet til 1 800 Kr., og den for Ægtefællen foreslaaede højeste Erstatning paa 2 400 Kr. er forhøjet til 4 000 Kr.; endelig har man sat det Beløb, Børnene skal have som Minimumsbeløb, til 200 Kr. Jeg antager, da der staar „et Beløb af mindst 200 Kr.“, at det er uanset, om der er Trang til Stede eller ej, hvad jeg mener er Hovedregelen efter § 3.

I § 4 er der endelig ogsaa Tale om en Erstatningskommission. Denne Kommission er udstyret med ret stor Myndighed, hvilket maa siges at være tidssvarende. Jeg er dog ikke ganske sikker paa, om ikke Kommissionen skulde have været lidt mere alsidig sammensat. Dens Medlemmer udnævnes af Ministeren for offentlige Arbejder, og det ses ikke, at der er Repræsentanter for dem, som kommer til Skade, de faar antagelig Adgang til at fremsætte deres Krav overfor Kommissionen, men ellers er denne Kommission ret enevældig. Jeg er heller ikke sikker paa, at det er rigtigt, at man ikke maa gaa til Domstolene, der gøres ganske vist Undtagelser, men Regelen er den, at man ikke kan gaa til Domstolene. Jeg er ikke nogen Ynder af Processer, men alligevel er jeg ikke sikker paa, om det